

„Kifogytunk a sörből,” mondta Gloria, „Biztos vagyok benne, hogy egy hideg sör nyerő lenne. Az idegeim teljesen felszórólva.”

„Oké Louie,” mondta Eric, „te leugrasz és hozol sört, én meg állom a számlát.”

„Nem,” mondta Louie, „te mész vásárolni. Fizetni én fogok.”

„Perkálok én,” mondta Eric, „és küldjük Gloriát.”

„Rendben” mondta Louie.

Eric pénzt adott Gloriának, ellátta szaktanácsokkal, majd kinyitották az ajtót, hogy indulhasson. Az úszómedence üresen árválkodott. Pompás kaliforniai reggel volt, ködös, áporodott és lelombozó.

„Te meg az elbaszott mímelő gépezeted,” mondta Eric.

„Egy kiváló folyóirat,” mondta Louie, „a legjobb, ami csak lehet.”

„Tegyük fel, hogy igazad van.”

Ezután álldogáltak és üldögéltek, üldögéltek és álldogáltak a hideg sörrel visszatérő Gloriát várva.

Pompás anyuka

Eddie édesanyjának lófogai voltak, akárcsak nekem, emlékszem, egy alkalommal a bolt felé menet kettesben baktattunk fel valamelyik emelkedőre, amikor azt mondta, „Henry, szabályozóra lenne szükségünk a fogaink miatt. Borzasztóan nézünk ki.” Büszkén feszítettem mellette, szűk, sárga nyomott mintás ruhát viselt, virágosat, körömcipőben illegett-billegett, túsarkai klik, klik, klik, kopácsoltak a burkolaton. Elmerengtem, együtt grasszálók Eddie mamájával, ő pedig velem sétálgat, közösen kaptatunk fel a dombra. Ez volt minden – beléptem a boltba, hogy vegyek egy vekni kenyeret a szüleimnek, s ő megvásárolta a maga dolgait. Ennyi volt csupán.

Szerettem Eddie-ék lakásába járogatni. Anyukája mindig a fotelban üldögélt itallal a kezében, jó magasan keresztbe rakva a lábait, látni lehetett, merre végződik a harisnyája, és hol kezdődik a húsa. Birtam Eddie mamáját, igazi hölgy volt. Mikor betértem, mosolyogva köszöntött, „Szia Henry!”, ám nem húzta lejjebb a szoknyáját. Eddie apja is hellózva üdvözölt. Hatalmas fickó, aki szintén itallal a kezében csücsült odabent. Nem volt könnyű munkát találni 1933-ban, azonkívül Eddie papája nem tudott dolgozni. Pilótaként szolgált az első világháborúban, de lelőtték. Karjait csontok helyett fémdrótok tartották össze, úgyhogy eltűtikéltek ott Eddie anyjával ücsörögve. Sötétség honolt iddógálásuk helyszínén, viszont Eddie mamája gyakran nevetett.

Eddie és én repülőgépmoelleket készítettünk, olcsó balzafa példányokat. Repülésre alkalmatlanok lévén, kezünkkel terelgettük őket a levegőben. Eddie egy Spadet, én egy Fokkert vezettem. Láttuk a „Pokol Angyalai”-t Jean Harlow-val. Egyáltalán nem találtam Jean Harlow-t szexisebbnek Eddie mamájánál. Persze, Eddie-nek említést sem tettem Eddie anyjáról. Ekkor észrevettem, hogy Eugene közeledik felénk. Eugene a másik Spades srác volt,

Kováts László: Nő Hermészszoborral (linómetszet)

akinek azonban dumálhattam Eddie anyukájáról. Amikor módunk nyílt rá. Számos remek közelharcot vívtunk – két Spad a Fokker ellen. Küzdöttem, ahogy csak bírtam, de rendszert lelőttek. Ahányszor csak vesztesre álltam, behúztam egy Immelmanba. Olvastuk a régi repülősmagazinokat, a *Repülő Ászok* volt a csúcs. Még küldtem is néhány levelet a szerkesztőnek, melyekre válaszolt, az Immelman, írta, szinte kivitelezhetetlen. Túlágosan erős a szárnyak igénybevétele. Néha azért kipróbáltam az Immelmant, különösen amikor hátulról vettem üldözőbe. Ez többnyire letépte a szárnyaimat, így ki kellett a gépből ugranom.

Ha alkalom adódott Eddie elől félrevonulnunk, Eddie mamáját emlegettük.

„Jézus, micsoda lábai vannak.”

„És sosem felejt el mutogatni őket.”

„Vigyázz, itt jön Eddie.”

Eddie-nek gőze sem volt arról, hogy éppen az ő édesanyjáról beszélgettünk így. Kissé szégyelltem magam emiatt, noha nem tudtam a helyzeten segíteni. Azt bizonyosan nem akartam, hogy hasonló módon gondoljon az én anyukámra. Természetesen az én mamám nyomába se érhetett az övének. Senki másé nem nézett úgy ki, mint az övé. Talán azokkal a lófogakkal kellett volna valamit csinálni. Úgy értem, láttad és nézted a lófogakat, amik picit sárgásak voltak, majd lefelé sandítottál, bámultad azokat a magasan keresztbe tett lábakat, egyiket közülük mindig hevesen lóbálta. Bizony, nekem szintén lófogaim voltak.

Szóval, Eugene meg én átmertünk légicsatázni, és produkáltam az Immelmanomat, a szárnyaim pedig leszakadtak. Amúgy volt másik játékunk is, amelyikben Eddie részt vett. Mürepülés és versenyzés. Kimentünk az utcára a nagy sansz reményében, de valahogy állandóan elszalasztottuk. Gyakran az előkertjeinkben landoltunk. Mindannyiunknak volt háza, felesége, s az asszonyaink vártak bennünket. Ecseteltük, miként öltöznének a feleségeink. Lengén öltöztek. Eugene kedvese viselte a legkevesebbet. Voltaképpen hordott ruhát, hatalmas vágott lyukkal az elején. Így várta Eugene-t az ajtóban. Az én feleségem kevésbé tűnt kihívónak, habár rajta se volt sok cucc. Folyton szeretkeztünk. Minduntalan szeretkeztünk a feleségeinkkel. Soha nem volt nekik elég. Míg elvontunk otthonról a légiparádéval és versengéssel életünket kockáztatva, ők ezekben a házakban repesve vártak ránk. És pont minket szerettek, senki más. Néha megpróbáltunk elfelejtkezni róluk, hogy a légi közelharcra törődhessünk. Ahogy Eddie mondta: mikor a nőkről dumálunk, csak a fűben heverésünk, nem csinálunk semmi más. A legtöbb, ami történt, hogy Eddie felkiáltott, „Hé, nekem már felállt!” Azután én is a hátamra fordultam, mutatván neki az enyémet, mire Eugene a magáét fitogtatta. Na, így szokott a legtöbb délutánunk elrepülni. Eddie anyukája és apukája ott iszogattak, majd olykor-olykor Eddie mamájának kacagását hallottuk.

Egyik nap Eugene meg én átmertünk, kurjantottunk Eddie-nek, de Eddie nem jött ki. „Hé Eddie, az isten szerelmére, gyere már ki!” Eddie nem bújt elő.

„Valami baj lehet odabent,” mondta Eugene, „tudom, valami gond van odabent.”

„Talán megöltek valakit.”

„Nem ártana, ha bekukkantanánk.”

„Úgy gondolod, kéne?”

„Jobban tennénk.”

A szűnyoghálós ajtót kihúzva beléptünk. Sötétség fogadott, mint általában. Egyetlen szót hallottunk:

„Francba!”

Eddie anyja részegen hevert a hálósobában. Lábai a magasban, ruhája felcsúszva. Eugene megragadta a karom. „Jézus, odasiuss!”

Jól nézett ki, istenem, csodásan nézett ki, de túlságosan berezeltem ahhoz, hogy értékelni tudjam. Elképzeltem, amint valaki leleplez bennünket kukkolás közben. Félrecsúszott ruhadarab, betéptázott nő, azok a combok meg közszemlére téve, szinte látni lehetett a bugyiját.

„Gyere Eugene, lépjünk le innen!”

„Ne, legeltesse a szemünket. Gusztálni akarom őt. Bámuld a teljes bemutatót.”

Ez arra az esetre emlékeztetett, amikor autóstoppal utaztam, és felszedett egy női. Szoknyáját a dereka magasságáig felhúzta, szóval, már-már a derekáig feltúrta. Elfordultam, lefelé sandítottam, s majréztam. Ő meg csak nyomta nekem a sódert, miközben bambultam kifelé a szélvédőn és válaszolgattam a kérdéseire, „Merrefelé tartasz?” „Szép napunk van, igaz?” Ám én rettegettem. Gőzöm sem volt, hogyan kéne csinálni, de féltem, ha megtenném, baj származna belőle, ő sikoltozna vagy hívná a zsarukat. Hát ezek után sunnyogva odapilogtam, azután elfordítottam a szemeimet. Végül utamra engedett.

Eddie anyjától szintúgy betojtam.

„Figyelj Eugene, én eltűzök.”

„Tiszta mák, még azt sem tudja, hogy itt vagyunk.”

„Itthagyt a személtáda,” hallatszott az ágyból. „Elment és magával vitte a gyereket, a kicsikémet...”

„Beszél,” mondtam.

„Ki van ütve,” mondta Eugene, „fogalma sincs, mi a frász történik.”

Elindult az ágy felé. „Ezt figyelj.”

Megfogta a szoknyáját és feljebb húzta. Elégé magasan, hogy megpillantottuk a bugyiját. Rózsaszínű volt.

„Eugene, én elmegyek!”

„Gyáva!”

Eugene csak szobrozott ott, meresztgetve a szemét a combokra és a bugyira. Hosszú ideig állt. Majd elővette a farkát. Hallottam Eddie anyjának nyögését. Egy kissé arrébb csúszott az ágyon. Eugene közelebb húzódott. Azután megérintette a nő combjait a farka végével. Újabb nyögdecslés. Akkor Eugene elélezett. Rálövelte spermáját a combokra, bőséges mennyiségűnek tűnt. Láttuk, ahogy lecsordogált a lábain. Erre Eddie anyja megszólalt, „Fenébe!”, hirtelen felemelkedve az ágyon. Eugene elviharzott mellettem kifelé az ajtón, s én is megfordultam, hogy elpucoljak. Eugene a konyhában nekirohant a jégszekrénynek, visszapattant róla és kiugrott a szűnyoghálós ajtón. Követtem, együtt száguldottunk lefelé az utcán. A házunkig az egész utat végigfutottuk, lesiettünk a kocsifeljárón, berohantunk a garázsba, magunkra zártuk az ajtót.

„Gondolod meglátott bennünket?” kérdeztem.

„Fogalmam sincs. Telefröcsköltém a rózsaszínű bugyiját.”

„Örült vagy. Miért csináltad?”

„Felizgultam. Képtelen voltam ellenállni. Nem tudtam fékezni magam.”

„Börtönbe kerülünk.”

„Te nem csináltál semmit. Én vertem rá a lábára.”

„Szemtanúja voltam.”

„Figyelj,” mondta Eugene, „azt hiszem, hazamegyek.”

„Rendben, menj csak.”

Néztem, amint fellépdelt a bejárón s áthalad az utcán a házuk irányába. Kijöttem a garázból. Keresztülsetáltam a hátsó verandán, besurrantam a szobámba, leültem és vártam. Senki sem volt otthon. A fürdőszobába mentem, bezárkoztam és Eddie mamájára gondoltam, amint ott fekszik az ágyon. Csupán elképzeltem, hogy lehúdom a rózsaszínű bugyiját s beteszem neki. Ő pedig odavan érte...

A délután hátralévő részét várakozással töltöttem, nyugtalankodtam a vacsora alatt, hát-ha történik valami, de semmi sem történt. Utána elvonultam a szobámba, ott ültem és méltam. Lassan elérkezett az alvás ideje, ledőltem az ágyra, várakoztam. Hallottam apám horkolását a másik szobából, de még múltam az időt. Egyszer csak elaludtam.

Másnap, szombaton az előkertjükben megpillantottam Eugene-t egy puskával a kezében. Két hatalmas pálmafa állt a házuk előtt, ő meg a tetején élő verebek közül próbálta valamelyiket kinyiffantani. Már kettőt leszedett. Három macskájuk volt, s minden alkalommal, amikor egy veréb szárnyaszegetten lepottyant a föbe, valamelyik macska lecsapott és megkaparintotta magának.

„Semmi sem történt,” mondtam Eugene-nek.

„Ha mostanáig nem történt, ezután sem fog,” mondta. „Meg kellett volna öt dugnom. Bánom már, hogy nem basztam meg.”

Eltrafált még egy verebet, alá is hullott, erre a zöldessárga szemű, nagyon kövér szürke macska felkapta és elhurcolta a sövény mögé. Átszelve az utcát, viaszétáltam a saját területemre. Az öregem várt az elülső verandán. Dühösnek tűnt. „Figyelj, azt akarom, hogy buzgón nyírd a füvet! Azonnal!”

Odabattyogtam a garázshoz és kigördítettem a fűnyírót. Először a kocsibehajtót, majd a ház előtti pázsitot nyírtam le. A szerkentyű lepukkant és ósdi volt, nehezen boldogultam hát a melóval. Az öregem ott állt mérgesen, engem vizslatva, miközben ide-oda taszigáltam a nyírógépet a keszkesza gypszyönyegen.

Virág Zoltán fordításai